

Arrest

nr. 209 661 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2018 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*”.

Deze akte, die op diezelfde dag nog aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13septies, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten

naam: S.
voornaam: P.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001444/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht het dat hij eigenlijk op doorreis is naar Frankrijk. Nochtans beweerde hij bij zijn arrestatie op 11/04/2018 aan de politie dat hij op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk was (zie administratief verslag) Betrokkene werkt duidelijk niet mee met de overheid en legt geen eenduidige verklaringen af. Hij weet bovendien ook niet waarom hij in Zeebrugge in een vrachtwagen wordt aangetroffen.

Hij zou geen familie hebben in België, noch een partner.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene zegt bij afname van het hoorrecht in het centrum op 13/04/2018 dat hij niet naar India terug wil omdat 'hij daar geen ouders heeft'. Betrokkene is meerderjarig en behoeft geen mantelzorg van zijn ouders. Dit is geen reden om niet naar India terug te willen keren. Hij wil wel vrijwillig terug naar Frankrijk gaan. Dit kan echter niet worden toegestaan aangezien betrokkene niet beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige

en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft. De centrumarts bevestigt dit met zijn medische advies van 12/04/2018. Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de medische elementen die onder dit artikel kunnen vallen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verval naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001444/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht het dat hij eigenlijk op doorreis is naar Frankrijk. Nochtans beweerde hij bij zijn arrestatie op 11/04/2018 aan de politie dat hij op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk was (zie administratief verslag) Betrokkene werkt duidelijk mee met de overheid en legt geen eenduidige verklaringen af. Hij weet bovendien ook niet waarom hij in Zeebrugge in een vrachtwagen wordt aangetroffen.

Hij zou geen familie hebben in België, noch een partner.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene zegt bij afname van het hoorrecht in het centrum op 13/04/2018 dat hij niet naar India terug wil omdat 'hij daar geen ouders heeft'. Betrokkene is meerderjarig en behoeft geen mantelzorg van zijn ouders. Dit is geen reden om niet naar India terug te willen keren .

Hij wil wel vrijwillig terug naar Frankrijk gaan. Dit kan echter niet worden toegestaan aangezien betrokkene met beschikt over een

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft. De centrumarts bevestigt dit met zijn medische advies van 12/04/2018. Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de medische elementen die onder dit artikel kunnen vallen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht het dat hij eigenlijk op doorreis is naar Frankrijk. Nochtans beweerde hij bij zijn arrestatie op 11/04/2018 aan de politie dat hij op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk was (zie administratief verslag) Betrokkene werkt duidelijk niet mee met de overheid en legt geen eenduidige verklaringen af. Hij weet bovendien ook niet waarom hij in Zeebrugge in een vrachtwagen wordt aangetroffen.

Hij zou geen familie hebben in België, noch een partner.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene zegt bij afname van het hoorrecht in het centrum op 13/04/2018 dat hij niet naar India terug wil omdat 'hij daar geen ouders heeft'. Betrokkene is meerderjarig en behoeft geen mantelzorg van zijn ouders. Dit is geen reden om niet naar India terug te willen keren.

Hij wil wel vrijwillig terug naar Frankrijk gaan. Dit kan echter niet worden toegestaan aangezien betrokkene niet beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft. De centrumarts bevestigt dit met zijn medische advies van 12/04/2018. Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de medische elementen die onder dit artikel kunnen vallen.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. N., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, S. P., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel vanaf 16/04/2018.

(...)"

Uit de vermeldingen in de bijlage 13septies blijkt dat in deze akte drie onderscheiden beslissingen zijn opgenomen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

De verzoeker stelt blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift enkel een beroep in tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), hetgeen ter terechtzitting nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd door de advocaat van de verzoeker.

De thans bestreden beslissing betreft dan ook enkel het bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), zoals vervat in de bijlage 13septies van 16 april 2018.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verweerder heeft een nota met opmerkingen ingediend op 29 juni 2018. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorliggende beroep aan de verweerder ter kennis heeft gebracht op 9 mei 2018. Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) diende de nota met opmerkingen bijgevolg te worden ingediend binnen de acht dagen na de voormelde kennisgeving, zijnde ten laatste op 17 mei 2018. De pas op 29 juni 2018 ingediende nota met opmerkingen is derhalve laattijdig, zodat zij met toepassing van artikel 39/59, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten wordt geweerd.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het non-refoulementsbeginsel in de zin van de artikelen 39/70, 48/5, §4, 49, §3, 49/2, §5, 57/6/1, tweede lid, c) en 74/17 van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

*“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.
“...”*

Verwerende partij betwist de nationaliteit van verzoekende partij niet die zij in de bestreden beslissing als "Nationaliteit: India" vaststelt.

De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij te repatriëren zoals hierboven geciteerd (beslissing tot vasthouding, zie stuk nr. 2) .

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt:

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24) .

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88). De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

Het motief in casu dat verzoekende partij "op heterdaad voor inklimming werd betrapt" en daarmee een gevaar kan zijn voor de openbare orde volstaat hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt.

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, §41). Het motief in casu dat verzoekende partij "na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag [heeft] ingediend binnen de wet voorziene termijn" volstaat hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt.

A fortiori geldt die onderzoeksplicht indien verzoekende partij nog geen asielaanvraag heeft ingediend (RvV 14 december 2017, nr. 196.623; RvV 17 juli 2017, nr. 189.793; CGVS, Het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan, 8 februari 2018, pp. 14-15, § 7, met verwijzingen naar de rechtspraak).

Uit de tekst van de bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij heeft doorgevraagd over de mishandelingen die verzoekende partij te wachten zou staan bij repatriëring.

De aangehaalde motieven dienaangaande verschillen niet van de vragen: "waar gaat u heen?" (afgeleid uit: "Betrokkene verklaart dat hij wenst te transiteren naar VK.") en "verkeert u in goede gezondheid?" (afgeleid uit: "Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft.") uit de eerste terugkeerbeslissing van 11 april 2016 (zie stuk nr. 3) die als enige vragen werden gesteld in dit verband kunnen niet gelden als een doorgedreven onderzoek naar een mogelijke schending van het verbod op refoulement.

In de bestreden beslissing wordt de eindbestemming (Verenigd Koninkrijk) als een gebrek aan medewerking herhaald en is daarmee geen nieuw element of het bewijs dat verwerende partij tijdens het "gehoor" waarvan sprake een doorgedreven onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke schending van het verbod op refoulement door de bestreden beslissing.

Het motief dat verzoekende partij niet zou meewerken of niet heeft meegewerkt is niet ernstig en is inhoudelijk foutief. Verzoekende partij gaf bij haar arrestatie aan dat zij op weg naar het Verenigd Koninkrijk was en dat zij daarheen kon gaan via Frankrijk (Calais). Bij gebrek aan geografische kennis wist zij niet dat zij zich in België (Zeebrugge) bevond. Beide smokkelroutes gaan naar het Verenigd Koninkrijk en de laatste wordt belangrijker nu bij het sluiten van de jungle van Calais de politiecontroles in die streek zijn geïntensifieerd. Haar gebrekkige geografische kennis kan haar dan ook niet redelijkerwijze ten laste gelegd worden als een tekortkoming van verzoekende partij aan haar medewerkingplicht.

Bovendien kan dit motief niet pertinent voor de bestreden beslissing omdat het een element is waarmee het eventuele risico op onderduiken wordt bepaald en dat betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding waarover uw Raad wegens wettelijke onbevoegdheid niet kan oordelen.

In de bestreden beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoekende partij als "betrokkene is meerderjarig en behoeft geen mantelzorg van zij ouders" herhaald en is daarmee evenmin een nieuw element of het bewijs dat verwerende partij tijdens het "gehoor" waarvan sprake een doorgedreven onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke schending van het verbod op refoulement door de bestreden beslissing.

Verwerende partij blijft gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij onmiddellijk moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor de blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

De motieven met betrekking tot artikel 8 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950: "geen familie of partner in België" zijn irrelevant voor de beoordeling van de eventuele schending van het verbod op refoulement door de bestreden beslissing.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het non-refoulement beginsel in de zin van de artikelen 39/70; 48/5, § 4; 49, § 3; 49/2, § 5; 57/6/1, al. 2, c) en 74/17 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 19, § 2 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om dezelfde redenen zijn de ingeroepen motieven kennelijk niet dragend en kunnen zij de bestreden beslissing niet afdoende schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld door een beslissing die in de plaats komt van de bestreden beslissing: uw Raad kan enkel de bestreden beslissing vernietigen.

§. Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier meer voordelige internationale normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

In casu dient in elk geval de nationale rechter de hogere rechtsnormen uit artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die België als Hoge Verdragspartij bindt te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepalingen buiten beschouwing te laten.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker *in casu* niet dienstig de schending van de artikelen 48/5, § 4, 49, § 3, 49/2, § 5 en 57/6/1, al. 2, c), van de vreemdelingenwet kan aanvoeren, daar de bestreden akte geen beslissing is die uitspraak doet over een verzoek om internationale bescherming.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing op duidelijke wijze is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van diezelfde wet. De beslissing bevat ook een uitgebreide motivering in feite. Vooreerst wordt in verband met de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch een geldig visum/verblijfstitel. Met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schenden, gelet op het feit dat hij op heterdaad werd betrapt op inklimming. Hierbij wordt gewezen op het proces-verbaal van de politiezone SPN Zeebrugge. De gemachtigde oordeelt dat de ernst van de feiten er blijk van geven dat de verzoeker door zijn gedrag de openbare orde kan schenden. De gemachtigde heeft tevens besloten om de verzoeker, in toepassing van de bepalingen van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Dit besluit berust op twee onderscheiden motieven, met name dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet) en dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet). Ook deze onderscheiden motieven worden verder op uitgebreide wijze toegelicht. Aldus kunnen de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker stelt dat het eventuele risico op onderduiken niet pertinent is aangezien dit een element is dat betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied "*binnen een bepaalde termijn*" te verlaten kan of moet worden afgegeven. De termijn om het grondgebied te verlaten maakt derhalve onlosmakelijk deel uit van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De concrete modaliteiten van de termijn voor vertrek worden verder geregeld in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een "*termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn*" wordt bepaald indien er een risico op onderduiken bestaat. Het vaststellen van een risico op onderduiken is derhalve pertinent en draagkrachtig om te beslissen dat aan de verzoeker bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Het gegeven dat een risico op onderduiken tevens kan worden gehanteerd om een beslissing tot vasthouding te rechtvaardigen, doet hieraan geen afbreuk.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt waar hij stelt dat de motieven foutief of niet redelijk zijn. Deze kritiek, alsook het betoog dat in de bestreden beslissing geen bewijs van een doorgedreven onderzoek naar de mogelijke schending van

het verbod op refolement wordt geboden, houdt evenwel geen verband met de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt bovendien niet in dat tevens de motieven van de motieven moeten worden weergegeven.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt, moet worden aangenomen dat hij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde hem had moeten horen en dat er geen bewijs voorligt van een doorgedreven onderzoek naar het non-refoulementsbeginnsel, voert de verzoeker in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht als onderdeel daarvan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginnsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde niet heeft doorggevraagd omtrent de mishandelingen die de verzoeker te wachten zouden staan bij repatriëring, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tweemaal werd gehoord voorafgaand aan de thans bestreden beslissing. Op 11 april 2018 werd aan de verzoeker onder meer de vraag gesteld of hij enige redenen heeft waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en zo ja, welke deze redenen zijn (zie gehoorverslag van 11 april 2018, vraag 9). De verzoeker gaf bij die gelegenheid geen enkele reden op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Op 13 april 2018 werd de verzoeker een tweede maal gehoord. Tijdens dit gehoor werden de verzoeker verschillende, zeer duidelijke vragen gesteld. De verzoeker gaf aan de Indiase nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Punjab, Djalandar, dat hij vanuit India naar Frankrijk reisde met een smokkelaar en dat hij van daaruit naar Zeebrugge, België, kwam met een "camion". De verzoeker verklaarde tevens reeds vijf dagen in België te zijn, dat hij niet weet waarom hij hier is en dat hij op doortocht is naar Frankrijk. Opnieuw werd gevraagd of de verzoeker redenen heeft waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren. De verzoeker antwoordde enkel dat hij niet wil terugkeren omdat hij daar geen ouders heeft. Wanneer gevraagd werd of hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen, antwoordde de verzoeker ontkennend. Na een hele reeks andere vragen omtrent zijn gezondheidstoestand, zijn familiale situatie en zijn verblijfssituatie in België en in de Europese Unie, werd aan de verzoeker tevens de mogelijkheid gegeven om nog iets toe te voegen. De verzoeker verklaarde toen dat hij graag vrijwillig naar Frankrijk wil gaan, dat hij een verklaring van terugname zou tekenen als dit hem zou worden aangeboden, dat hij nu niets wenst te ondertekenen omdat hij niet terug wil naar India en dat hij er akkoord mee gaat om met de trein of met een minibus te vertrekken, hetgeen hij verkiest boven het vliegtuig (zie verhoorverslag 13 april 2018, vragen 1 tot en met 14). De verzoeker

maakte zodoende op geen enkel ogenblik gewag van mogelijke mishandelingen bij een repatriëring naar India. Er valt dan ook niet in te zien waarom de diensten van de verweerder hieromtrent bijkomende vragen gesteld zouden moeten hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoeker ten overstaan van de politiediensten te Zeebrugge had aangegeven te willen doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk (zie document 63613532.txt). Uit niets blijkt dat de verzoeker bij zijn arrestatie op 11 april 2018 zou hebben verklaard dat hij via Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk zou willen. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onjuist dat de gemachtigde vaststelde dat de verzoeker, die op 13 april 2018 verklaarde op doortocht te zijn naar Frankrijk, geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn doorreis en dat hij geen medewerking verleende met de overheid.

Uit de hierboven weergegeven elementen van het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoeker genoegzaam de mogelijkheid heeft gehad om zijn verblijfssituatie, zijn familiale toestand en zijn gezondheidstoestand toe te lichten en om zijn bezwaren tegen een terugkeer naar India kenbaar te maken. Op 11 en 13 april 2018 werden hieromtrent aan de verzoeker verschillende, duidelijke en gedetailleerde vragen gesteld. Verzoekers kritiek, dat er enkel zou zijn gevraagd waar hij heen ging en of hij in goede gezondheid verkeerde, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoeker dwaalt tevens waar hij argumenteert dat omtrent zijn gezondheidstoestand in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat hij meerderjarig is en dat hij geen mantelzorg behoeft van zijn ouders. De verzoeker verliest immers de volgende vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, uit het oog: *“Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft. De centrumarts bevestigt dit met zijn medische advies van 12/04/2018. Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de medische elementen die onder dit artikel kunnen vallen.”* De verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat deze vaststellingen niet zouden volstaan als onderzoek naar het verbod op refoulement met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Hoewel de verzoeker op zich kan worden gevolgd dat de vaststelling dat hij geen partner of familie heeft in België, niet relevant is ter beoordeling van de eventuele schending van het verbod op refoulement (in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 19, lid 2, van het Handvest), merkt de Raad op dat deze vaststellingen enkel worden naar voor gebracht om aan te geven dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Artikel 8 van het EVRM houdt een bescherming in van het recht op gezins- en familieleven. De voormelde vaststellingen zijn dan ook geheel relevant in dit kader. Uit niets blijkt dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoeker geen familie of partner heeft in België. Verzoekers kritiek is niet dienstig.

De Raad stelt tot slot vast dat uit de stukken van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde voor het overige terdege rekening heeft gehouden met de door de verzoeker geuite bezwaren tegen een terugkeer naar India. De gemachtigde stelde hieromtrent het volgende: *“Betrokkene zegt bij afname van het hoorrecht in het centrum op 13/04/2018 dat hij niet naar India terug wil omdat 'hij daar geen ouders heeft'. Betrokkene is meerderjarig en behoeft geen mantelzorg van zijn ouders. Dit is geen reden om niet naar India terug te willen keren . Hij wil wel vrijwillig terug naar Frankrijk gaan. Dit kan echter niet worden toegestaan aangezien betrokkene met beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land India een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”* De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde verzuimd zou hebben om bij zijn onderzoek rekening te houden met enig relevant gegeven ter zake.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De verzoeker toont evenmin aan dat hij voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel niet of onvoldoende de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt naar voor te brengen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de hoorplicht is niet aangetoond.

3.4. De verzoeker voert tot slot nog de schending aan van artikel 19, lid 2, van het Handvest en van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet.

Het genoemde artikel 19 van het Handvest luidt als volgt:

“Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

Artikel 74/17, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.”

De verzoeker voert ter zake hoofdzakelijk een rechtstheoretisch betoog, waarmee hij geenszins concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement zou schenden. De Raad stelt tevens vast dat de verzoeker geen enkele concreet gegeven aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij, omwille van zijn gezondheid, dan wel omwille van enige verboden behandelingen in zijn land van herkomst, bij de verwijdering naar zijn land van herkomst een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Conform artikel 52, lid 3, van het Handvest moet, voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat overeenstemt met de artikelen 4 en 19, lid 2, van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

De Raad wijst erop dat een verzoekende partij een begin van bewijs dient te leveren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een verboden behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker verwijt de verweerder in essentie de bestreden beslissing te nemen zonder een doorgedreven onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van het verbod op refoulement. De

verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs en zelfs geen enkel ondersteunend stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat er bij zijn verwijdering naar India een ernstig en bewezen risico is om daadwerkelijk te worden onderworpen aan “*harheidsdrempeloverschrijdende*” behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aangezien het risico op een schending van de bescherming die is voorzien door artikel 3 van het EVRM, artikel 19, lid 2, van het Handvest en artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, concreet moet worden ondersteund met nadere informatie, kunnen de loutere en vage beweringen van de verzoeker niet volstaan.

Een schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 19, lid 2, van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Aangezien de verzoeker geen schending aantoont van artikel 19, lid 2, van het Handvest, is het ook niet aan de orde om de nationale bepalingen (de artikelen 7, eerste lid, en 74/14, §3, eerste lid, van de vreemdelingenwet) buiten beschouwing te laten. De toelichtingen omtrent de hogere verdragsrechtelijke normen en de bevoegdheid van de Raad is niet dienstig.

3.5. Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE